

DÍKY ZA NEVYSLYŠENÉ MODLITBY

Proč se tak mučím? Proč nejdu domů? Proč tu sedím na zadku a přes plot naší zahrady pozoruju Betty a Romana, jak si hrajou s jejím štěnětem a jsou evidentně šťastní. Betty a Roman! Sousedka Betty, kterou miluju od první třídy, nebo dokonce už od narození a možná i dýl. A Roman, nejlepší kámoš, se kterým od té první třídy sedím v lavici.

Vždycky se mi líbila. Odmalička jsme byli pořád spolu, stavěli si vzdušný zámek u nás na ořechu, naši ji zvali na grilování a její rodiče zas mě do bazénu u nich na zahradě. Byl jsem tak happy, když jsme byli spolu, a vůbec mě nenapadlo, že by to někdy mohlo být jinak.

Pak se to nějak zvrtilo. Začala se víc bavit s holkama, zvala si do bazénu je a já je pozoroval z ořešáku sám. Přebudovali jsme s Romanem zámek na stromě na opevněnou tvrz, ze které jsme ořechama ostřelovali nepřátelskou armádu holek, abychom osvobodili krásné rukojmí.

Ale čím víc jsem se snažil vetřít do její přízně, tím víc se mi vzdalovala. Modlil jsem

se jako blázen, aby se do mě taky zamilovala a mohli jsme spolu chodit. Dokonce i několik růženců a korunek k Božím milosrdenství jsem za to zoufale promodlil, a výsledek? Zamilovala se do Romana a já tu teď sedím, čučím na ně, jak to jejich štěně na piškoty a nemůžu si pomoci.

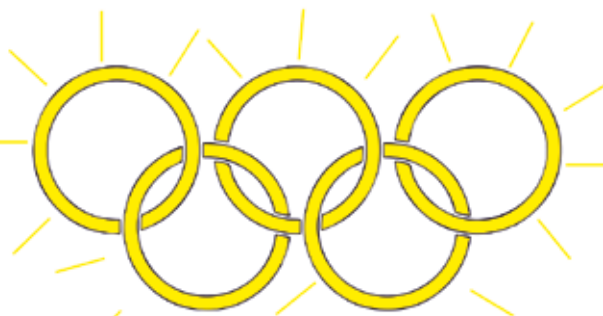
„Díky, Bože, za nevyslyšené modlitby,“ ozvala se vedle mě největší pitomost, jakou jsem právě potřeboval slyšet. Vůbec jsem nepostřehl, že táta už nesbírá ořechy. Sedl si vedle mě a evidentně poznal, co mi lítá v hlavě. „Víš, že kdyby Bůh vyslyšel všechny moje úpěnlivé prosby, tak bys tady ne-

seděl!“ „To jako že ses modlil, abych se nenarodil!“ nechtělo se mi věřit jeho slovům. „Ale houby, za tebe se modlím od chvíle, co jsme zjistili, že tě čekáme. Ale na gymplu se mi líbila spolužačka Máňa, a protože jsem z ní byl naprosto mimo, bez přestání jsem prosil Boha, aby se do mě zamilovala. Plánoval jsem, že se jednou vezmeme a budeme mít spolu hodně dětí. Ale to se nikdy nestalo, a já to Bohu dost vyčítal. Bral jsem to jako podraz, jako že já se modlil jako blbec a on se na mě vykašlal...“

„A proč mi to jako říkáš?“ musel jsem zamaskovat zvědavost, jak to s tátou dopadlo. „Ani vlastně nevím,“ odmlčel se a chystal se vstát. A já už si vyčítal, že jsem svou zvědavost maskoval až moc. Ale pak jen přece dodal: „Asi proto, že teprve za pár let mi došlo, jaký jsem byl vůl. Málem jsem kvůli své nešťastné lásce na Boha zanevřel a přestal chodit do kostela. Cítil jsem se uražený a podvedený. Naštěstí jsem pár měsíců na to potkal ji,“ ukázal bradou a usmál se na mamku hrabající listy pod ořešákem. „A když jsem ji poznal a viděl, jak skvělá holka to je, došlo mi, že Bůh rozhodně nebyl k mým modlitbám hluchý. Když jsem se pak na školním srazu dozvěděl, že chudák Máňa je už třikrát rozvedená a stejně má prý někoho bokem, děkuju Bohu, že nevyslyšel mé modlitby tak, jak jsem si to tehdy vynucoval. Vyslyšel je totiž mnohem líp. Věř mi, že pro nás fakt nechce nějaké kompromisy. Touží po našem maximálním štěstí, jen na rozdíl od nás bezpečně ví, co tím štěstím skutečně je...“ Zvedl se a jen jako mimoděk se koukl přes plot, mávl na Betty a dodal: „A nám nezbyvá než trpělivě věřit, čekat a těšit se.“

Foto: Sergey - Adobe stock

Pět SVATÝCH v jednom starém domě

OTEC JIRÍ BARHOŇ

Že je to trochu přehnané – pět svatých v jednom domě? Ani bych neřekl. Bylo to dokonce pět svatých z jedné rodiny. Starý dům, ve kterém tato rodina žila začátkem 20. století, se nacházel v polských Wadowicích na adrese Rynek 2/4. Stojí tam dodnes, ale adresa je už jiná – Kościelna 7 – a je zde nyní Muzeum rodného domu Svatého otce Jana Pavla II. Tím už jistě každý čtenář pochopí, o jakou rodinu se jednalo. Byla to rodina Wojtylových. Za svatého byl zatím prohlášen jen jeden z jejich členů, ale já si myslím, že svatí byli všichni.

Vezmeme to postupně, chronologicky a stručně, aby se nám to sem vešlo.

Otec Karol Wojtyła – narodil se v roce 1879, byl to vzdělaný člověk, který dobře znal dějiny polské církve a měl ušlechtilé způsoby chování. Byl armádním důstojníkem, za svoji službu byl vyznamenán Železným křížem s věncem. Doma se nestaral se jen o materiální zabezpečení rodiny, ale také o duchovní. Své syny vychovával vlastním příkladem. Jeho vážný pohled působil laskavě a vzbuzoval důvěru. Když s někým hovořil, byl přitom vždy mírný a pokojný – kdo asi tohle vše po něm zdědil? Ano, druhý jeho syn téhož jména, který o něm později řekl: „V letech svého dospívání jsem ho viděl, jak si denně kleká a modlí se.“ Otec Karol Wojtyła zemřel po dlouhé nemoci v roce 1941.

Maminka Emilia, rozená Kaczorowská – narodila se v roce 1884 a ve dvaadvaceti letech se provdala za Karola Wojtylu. Pracovala jako učitelka a švadlena, ale když se jí narodily děti, zůstala s nimi doma, aby jim mohla předat to, co děti hned po narození nejvíce potřebují – lásku již od malička. Když se narodilo druhé z nich, dceruška Olga, zůstalo jí brzy po porodu v náručí bez života, zemřelo. Navzdory této bolestné zkušenosti o několik let později s láskou a odvahou přijala další život, syna Karola (kdyby to neudělala, neměli bychom svatého papeže Jana Pavla II.). Po jeho narození už nikdy nenabyla zpět své dřívější síly. Žila

velmi skromně, zemřela ve svých čtyřiceti pěti letech a zůstala po ní pouze svatební fotografie, brož se čtyřlístkem a jedna kabelka. Tyto vzácné drobnosti, skoro relikvie mateřské lásky, si pak syn Karol vzal s sebou do Krakova a později do Vatikánu. Dnes jsou k vidění ve zmíněném muzeu.

Syn Edmund Wojtyła – ten se narodil roku 1906 a k jeho svatosti stačí uvést jedinou událost z jeho krátkého života: zemřel jako lékař v pouhých dvaceti šesti letech, když neváhal ošetřovat ani takové nemocné, kde hrozilo vážné riziko nakažení třeba i smrtelnou nemocí. To se také stalo, když léčil jednu pacientku se spálou (žádná účinná antibiotika proti této nemoci tenkrát nebyla) a nakazil se od ní. Mladšího bratra Karola měl velmi rád a v jeho dětství se o něj staral společně s otcem, když jim zemřela maminka.

Dcera Olga – ta se narodila v roce 1914 a zemřela několik hodin po narození. Každé takové dítě je také svaté, ne?

Syn Karol Wojtyła – přišel na svět v roce 1920 a všichni ho jistě znáte, protože se stal v roce 1978 papežem, o kterém byly napsány desítky knih a natočeno několik filmů, takže o něm nemusím nic moc psát. Snad jen to, že když mu v dětství a mládí odešli na věčnost všichni výše uvedení z rodiny, nezatrpkl. Věděl, že se s nimi přece jednou zase sejde v nebi, kde uvidí kromě nich také Pána Ježíše a Pannu Marii. Karol Wojtyła, papež Jan Pavel II., zemřel po dlouhých dvaceti sedmi letech svého mimořádného pontifikátu v roce 2005 a v roce 2014 byl prohlášen za svatého. Po celý svůj život předával Boží lásku a milosrdenství.

To se začal učit už jako malý v jednom starém domě...

„Pane doktore, já mám hrozně špatnou paměť a všichni se mi smějí, co mám dělat?“
„Box. Začnete trénovat box.“
„A to se moje paměť spraví?“
„To zrovna ne, ale ostatní se vám přestanou smát.“

Ilustrace: Helena Fíčíková

KONEC VEČERNÍHO STRACHU

Opět po roce jsou tu svátky zemřelých. Krása hřbitova vyniká ještě více večer, když vyzdobené hroby ozařují hořící světylka. Ke svému hrobu přichází rodina Váchova. Rodiče ponechávají jedenáctiletého Martina i o rok starší Klárku, aby zapálili přinesené svíčky. Ale než se připraví k modlitbě, tak už je chlapec mimo na svém mobilu.

Tatínek ho napomíná: „Ani na hřbitově nemůžeš být bez toho?“

„Můžu. Jenom využívám čas, když tu není co dělat.“

„Nevymlouvej se,“ okřikuje ho sestra, „jsi závislák jako málokdo.“

„A co na to řeknou babi s dědou, když se na jejich hrobě bavíš s mobilem?“ napomíná ho maminka.

Martin se podívá: „Copak v nebi nemají mobily?“

Sestra se chytá za hlavu, maminka povzdechne. Pouze tatínek zachová klid a synovi odpovídá: „Oni tam mobily nepotřebují.“ „Jak to?“ nechápe hoch.

„Mají Pána Boha a on je milionkrát chytřejší než nejlepší počítač.“

Takové vysvětlení Martina usadí, vkládá mobil do kapsy a vzápětí se už s rodinou modlí za jejich drahé zemřelé.

Cestou ze hřbitova však chlapec přemýšlí a pak se zeptá: „A rychlá auta, letadla a rakety v nebi také nemají?“

„Nepotřebují je,“ odpovídá mu tatínek hned, „Pán Bůh je mnohem rychlejší, než je rychlost světla. A proti světlu se pohybují naše rakety jako hlemýždi.“

Tatínkovo vysvětlení na Martina velmi působí. Až dosud byl jeho milovaný mobil nejlepší věc na světě. Modlitba i rozhovory

mu připadaly nezáživné a tajně při nich dokázal tlučit do mobilu. Dnes večer při modlitbě „Otče náš“ si představuje, že Bůh o jeho prosbě okamžitě ví, i když je třeba vzdálen miliony světelných let. Přemýšlí, jak je Bůh úžasný.

Kolikrát večer před usnutím se bál smrti. Zapínal si mobil, aby takovou myšlenku zahnal. Dnes ho to zase napadá. Po mobilu však nesaáh, ale sedá si na parapet okna a pozoruje měsíc a hvězdy. Přitom si představuje, jaké to bude, až jednou umře. Vyletí odtud k Pánu Bohu a bude hned vědět všechno, co potřebuje znát. Setká se s Pánem Ježíšem, Pannou Marií a se všemi, na které jenom pomyslí – třeba s prvními lidmi Adamem a Evou. A pak s Pelém, nejlepším fotbalistou všech dob. Zeptá se, jestli ho v nebi fotbal ještě baví. A když se bude chtít podívat na Mars, tak tam bude rychleji, než když ráno běží na zastávku autobusu.

Prostě dnes večer se Martin smrti nebojí. Namísto strachu sní o tom, jak krásné bude nebe a modlí se za všechny zemřelé, kteří jsou dosud v očistci, aby co nejrychleji mohli do nebe.

Ilustrace: JIRÍ VANCURA